

Afgeschreven

COPYCAT

et een vrij eenvoudige opera
raag me af of, wanneer je die
or je lichaam raast, er werkel
de geest dan koelbloedig ger
e metaal makkelijk zijn weg

ar links of rechts maakt al
pieren weerstand bieden
'tie' is geen ruimte voor
n daadkrachtig.

ing en voer de opdrac
tot leven en de sch

Nooit meer,
had Sasja besloten.
Maar wat als er
levens van afhangen?

THRILLER

ANGELIQUE

HAAK

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG – VIER JAAR EERDER

Sasja

‘Sasja, schat, come in!’

Ingmar werpt me drie snelle luchtkussen toe en neemt plaats achter zijn smetteloos witte en overgeorganiseerde bureau. Ik ga op de designstoel tegenover hem zitten, waarbij het leer kraakt en klinkt als iets anders. In een poging nog enigszins relaxed over te komen, leun ik achterover en sla mijn benen over elkaar. Nieuw gekraak. Het brengt een blos naar mijn wangen.

‘Je weet dat ik gek op je ben en dat ik je alle ruimte heb gegeven om iets nieuws te proberen, maar ik ga er geen doekjes om wonden: It’s bad. De verkoopcijfers van *Nachtvliender* zijn dramatisch.’

Hé, hallo Sasja. Wat fijn dat je er bent! Hoe is het met je?

Ik zak verder weg in de stoel, de schaamte voorbij.

‘Hemel en aarde heb ik moeten bewegen voor dat interview met LINDA. En dan zeg je tegen zo’n journaliste dat je stopt met *De Maasstadmoorden*? Eerlijk waar, darling, ik kreeg zowat een stroke!’ Ingmar wappert theateraal met zijn handen. Iets wat hij, naast het overmatig gebruik van Engelse woorden, regelmatig doet als hij praat. Theateraal is zo’n beetje zijn *middle name*. Het werkt ook nu weer enorm op mijn zwaar overbelaste zenuwen.

‘Ingmar, je weet toch hoe...’ begin ik met een zwak klinkende stem. Ik ga rechtop zitten, negeer het gekraak, en begin opnieuw. ‘Je weet toch hoe ik erin sta? Ik heb je méérdere keren laten weten dat ik niet meer verder wil met *De Maasstadmoorden* en dat ik...’

‘En dat je een break nam!’ roept hij. ‘Dát is wat we hadden afgesproken, niet dat je tegen de pers zou zeggen dat er helemaal nóóit meer een vervolg komt!’

Zijn snerpande stemgeluid snijdt door me heen en ik haal zo ongemerkt mogelijk diep adem om mijn kalmte te bewaren. Ingmars versie van onze afspraak wijkt ver af van de mijne. Ik bekijk hem aandachtig terwijl hij verder snerpt en wappert. Hij draagt een hemelsblauw maatpak dat er duur uitziet, om zijn hals is een truttig paarsblauw sjaaltje gedrapeerd, en op zijn neus staat een oversized pilotenbril met lichtgetinte glazen en een goudkleurig montuur. Zijn nieuwste vriend, die iets in de mode doet, heeft duidelijk veel invloed op hem. Of dat positief is of juist niet, daar ben ik nog niet over uit.

‘Echt, Sasja. Ik begrijp dat alle ophef rondom *Eindspel* een beetje, nou ja...’

(wapper, wapper)

‘... overwelming voor je was. Het was ook een gewaagde zet, dat einde, dat wisten we allebei. En to be honest? Ik was het er vanaf het begin af aan al niet mee eens. Weet je dat er nog altijd boze mails van lezers binnenkomen?’

Nog stééds? De mij zo bekende druk op mijn borst komt op.

‘Maar dat is juist goed, liefje. Dat geeft aan dat het nog leeft. Mensen willen nog altijd weten hoe het verdergaat met Jonna. Om dan nu out of the blue te zeggen dat er geen vervolg meer komt in de reeks, dat is commerciële zelfmoord! Ik denk dat we het nog kunnen redden als je het snel weer oppakt.’

Wát?

De spanning die ik al voelde toen Ingmar me uitnodigde op het kantoor van Crimewriters United, vlamt nu in alle hevigheid op. Mijn vermoeden dat Cas vreemdgaat, de zorgen om mijn moeder, alle ballen in de lucht houden voor de kinderen én de paniekaanvallen als gevolg van het schrijven van die kloteboeken: het is te veel! De vulkaanvrouw die ik al tijden ben dreigt tot eruptie te

komen als gevolg van de endogene krachten die mijn egoïstische uitgever op me uitoefent!

Ergens hoopte ik dat hij me wilde zien om simpelweg eens te vragen hoe het nu met me gaat. Om aan te geven dat hij begrijpt dat mijn gezondheid voorgaat. Dat hij mijn wens om een pauze in te lassen respecteert. Dat ik alle tijd kan nemen die ik nodig heb. Niet dat hij me wéér gaat zitten doorzagen over die verdomde serie!

Ik haal nogmaals diep adem en visualiseer mijn woede als water. Afwaswater dat door het gootsteenputje wegvloeit na het verwijderen van de stop. Slechts het schuim van het zeepsop blijft achter in de wasbak. Knisperend. Rustgevend bijna. Meteen voel ik me iets kalmer. Fijn om te merken dat die veel te dure meditatie-app toch nut heeft.

‘De mensen zitten overduidelijk niet te wachten op een roman van Sasja Winters. Ze willen een vervolg op *Eindspel*! Het e-book van *Nachtvlinder* heeft nog wel redelijk verkocht, vooral door de vele kortingsacties die er waren, maar de verkoop van de paperback... Nou ja, kijk zelf maar. Horrible, ik leg erop toe.’ Ingmar schuift een velletje met cijfers onder mijn neus en ik werp er kort een blik op.

‘En de recensies zijn ook niet al te best, dat heb je vast wel gezien.’

Heus? Zou je denken, Ingmar?

Ingmar pakt zijn tablet en swipet en scrollt wat. ‘Hier, deze bijvoorbeeld, van Gertje Bes van het recensententeam.’

Ik begrijp onmiddellijk dat Ingmar op de site van lezerscommunity *De allereerste zin* zit.

“Winters bewandelt met het eerste deel uit haar Vlinderserie een geheel nieuw pad. Welk pad, dat is echter volledig onduidelijk. Is het dat van de *coming of age*, van de klassieke roman of van de feelgood? Het verhaal bevat in elk geval een vleugje Winters-spanning, zo is te lezen op de site van de uitgever, Crimewriters United. Maar Winters laat de lezers die voor span-

ning komen in de steek, want die is nergens te bekennen. Evenals een duidelijke lijn in het verhaal. Is Winters van het padje af?”

Au.

Ingmar kijkt niet eens op om te zien wat zijn woorden met me doen, hij gaat onverstoord verder.

‘En deze, van Jan van Tuyn, ook uit het recensententeam: “Winters móét een keuze maken: thrillers of romans. *Nachtvliinder* is na de *Maasstadmoorden*-reeks als een pan te dunne erwtensoep, waarbij ze bovendien het zout én de peper is vergeten. Een slappe hap die niet beklijft; smakeloos en flauwtjes.” Ingmar kijkt nu wel op van zijn tablet.

Het water dat zojuist nog wegspoelde door het putje, sputtert in de afvoer en ik kom overeind in de eeuwig krakende stoel. De druk bouwt op en heet water gorgelt naar boven als kolkende lava; een ware zeepsopvulkaan. Woest word ik van die kraaloogetjes die schitteren achter die bril die veel te groot is voor dat smalle gezicht! Ineens voel ik de behoefte om het ding van Ingmars neus te meppen en het paarsblauwe sjaaltje om zijn nek strak te trekken tot hij zelf minstens net zo paars of blauw ziet. Wie denkt hij wel niet dat hij is? Ik heb vijf delen van die vervloekte reeks voor hem geschreven en hij heeft er flink zijn zakken mee gevuld. Zes, bijna zeven jaar van mijn leven zit erin, terwijl ik bij ieder boek steeds meer een schim van mezelf werd. Luisterde hij naar mij? Néé! De koe moest tot uitputting aan toe uitgemolken worden. Steeds weer nieuwe lugubere moorden bedenken. Steeds weer in het hoofd van psychopathische types kruipen als ik in de rol van profiler Jonna du Pont stapte. Steeds weer al die negatieve emoties doorleven zodat ik me echt één voelde met wat ik schreef. O, *Sasja, je personages zijn zo authentiek! Hoe doe je dat toch?*

Onder enorme druk van Ingmar ging ik steeds een stapje verder mijn eigen grenzen over om lezers geboeid te houden en ervoor te zorgen dat ze niet afhaakten. Want, zo peperde hij me meer dan eens in: in dit wereldje ben je zo goed als je laatste boek

en kun je niet teren op eerdere prestaties. Nou Ingmar, ik geloof dat dát me nu wel duidelijk is! Een onzichtbare hand graait wild rond in mijn borstkas.

Shit, niet hier. Niet nu! Focus je op iets anders, Sasja! Blijf rustig!

Snel kijk ik weg van de nog altijd tetterende Ingmar. Mijn blik wordt gevangen door het witte spekstenen beeldje dat in de vitrine vol andere trofeeën schuin achter hem staat. Hoe kon ik het vergeten zijn? *De Denker!* Het beeldje van een schrijver gebogen over zijn schrijfmachine, in dezelfde houding als het wereldberoemde en gelijknamige beeldhouwwerk van Rodin. Ik kreeg het overhandigd bij de geldprijs die ik won met *Fortis Puella*, mijn debuut uit de *Maasstadmoorden*-reeks. Waarom staat het nog steeds hier? ‘Sasja Winters’ staat er op de plaquette aan de voorkant, niet ‘Ingmar Ritmeester’! Had Ego-Ingmar in al die jaren niet een keer kunnen bedenken dat ik het misschien zélf zou willen hebben? Zoals hij er ook wel aan had kunnen denken dat ik op dit moment niet op gezeik over dramatische verkoopcijfers en slechte recensies zit te wachten. Ik heb zowat in alle talen aangegeven dat ik rust wilde. Waarom gaat deze man altijd en eeuwig over mijn grenzen heen?

Mijn ademhaling versnelt weer en mijn vingertoppen beginnen te tintelen.

Plotseling zie ik voor me dat ik het massieve beeldhouwwerkje uit de vitrine pak en het in mijn tas stop. Het is van mij, ik heb er recht op!

‘Stop!’

Met open mond kijkt Ingmar me aan na mijn uitroep.

‘Stop hiermee, en zeg gewoon waarvoor je me werkelijk gevraagd hebt te komen.’

Ingmar legt de tablet opzij en schuift zijn bril hoger op zijn neus. Dan haalt hij uit de bovenste lade van zijn bureau een stapel papieren en schuift ze naar me toe.

Ik zie het kenmerkende logo van Crimewriters United met het

bloederige mes bovenaan en dan mijn eigen naam, vetgedrukt op het voorblad. Dit meent hij niet!

‘Wat is dit, Ingmar?’

Ingmar zet zijn ellebogen op het bureaublad en vouwt zijn handen in elkaar. ‘Dit is de kans die ik je bied om je carrière te redden. It is time to move on, Sasja.’

Time to move ón? Mijn blik glijdt scannend over de tekst als de tintelingen optrekken van mijn handen door mijn armen, rechtstreeks naar mijn borst. Een contract? Voor *De Maasstadmoorden* deel zes? Ik zie de ingevulde datum die bij ‘deadline inleveren persklare kopij’ staat en een vreemd geluid ontsnapt aan mijn keel. Is hij helemaal gek geworden?

‘Drie maanden, Ingmar? Je wil dat ik in drie maanden een vervolg schrijf? Terwijl je weet dat die reeks me kapotmaakt? Terwijl je weet waar ik nu allemaal mee te dealen heb? Terwijl je weet dat...’ Ik probeer het gonzende, suizende geluid op de maat van mijn veel te snelle hartslag te negeren.

‘De schoorsteen moet hier ook roken, Sas,’ antwoordt Ingmar ijszig kalm. ‘De *Maasstadmoorden*-reeks is onze bestverkopende serie ooit en het is onacceptabel hoe je die met *Eindspel* geëindigd bent. Lezers zijn teleurgesteld, maar het is nog niet te laat om het te fiksen.’ Ingmar schuift een goudkleurige pen mijn kant op. ‘Binnen drie maanden ligt er een nieuw deel van *De Maasstadmoorden* op mijn bureau. Anders houdt onze samenwerking hier en nu op.’

Ik zit in mijn auto, die nogal scheef geparkeerd staat. Door de zijruit zie ik mijn eigen huis in de doodlopende straat waar ik woon. De buurman gooit net zijn afval in de cliko en zwaait naar me. Een angstig gevoel bekruipt me als ik me realiseer dat ik geen idee heb hoe ik hier gekomen ben. Mijn god, niet weer!

In mijn hoofd bonkt een sloophamer, zodanig dat ik er misse-lijk van word. Ik leg mijn handen op mijn voorhoofd, dat klam

en plakkerig aanvoelt, bezweet. Ik kreun en zie in dat hier blijven zitten me niet verder gaat helpen. Ik moet iets innemen tegen de pijn, en snel. En ik moet grip op mezelf krijgen voordat de kinderen uit school komen. Hoe laat is het?

Ik gris mijn tas van de stoel naast me en voel dat hij zwaar is. Te zwaar. Als de tas op mijn schoot een stukje openvalt, stokt mijn adem. Tussen de vertrouwde spullen die ik verwacht, zoals mijn telefoon, sleutels, en een flesje water, ligt iets wat ik totaal niet verwacht. Ik neem het spekstenen beeldje uit de tas en zie dat het niet meer zijn helderwitte kleur heeft.

Pas dan snap ik dat het niet mijn voorhoofd was dat klam en plakkerig aanvoelde, en zie ik mijn handpalmen. Net als het beeldje zitten ze onder het bloed.

Met trillende vingers neem ik mijn telefoon uit mijn tas en bel degene die ik altijd bel als ik hulp nodig heb.

‘Daphne, met mij.’ Schokkerig begin ik te huilen. ‘Ik ben bang dat ik iets vreselijks heb gedaan.’